

18

งานเลี้ยง (Birthday)

เอี้ยดดด...รถอดี้อีดำที่กำลังดึงดูดทุกสายตาหมุนคว้างราวกับจะกวาดทุกสิ่งในสนามบินให้รวมไปอยู่ข้างเดียวกันหมด ประตูรถเปิดผล็วะออกมาอย่างแรง

"เมี้ยว!" เคลวินตะโกนเสียงดังพลางหันซ้ายหันขวา

"มุเมี้ยว เธออยู่ที่ไหน!" ทุกคนที่อยู่ที่นี่พากันมองเขาอย่างกับตัวประหลาด

"ออกมาเดี๋ยวนี้ะยัยบ้า เธอจะไปไหนไม่ได้ เธอเป็นของของฉัน...ได้ยินมั๊ย! เธอเป็นของของฉัน" เคลวินตะโกนพร้อมกับวิ่งถลาออกมาที่กลางลานจอดเครื่องบินที่บัดนี้ว่างเปล่า...เครื่องบินส่วนตัวของตระกูลฟินไม้ได้อยู่ที่นั่นทั้งๆ ที่มันควรจะจอดอยู่อย่างน้อยสองสามลำ

"เมี้ยววว" เสียงเขาสั่นเมื่อต้องตะโกนจนสุดตัวขนาดนี้ แต่ไม่มีใครตอบรับเสียงของเขาเลยแม้แต่น้อย เคลวินก้าวเท้าหมุนเป็นวงกลมรอบตัว สายตายังไม่ยอมแพ้อะไรที่จะหาเธอคนนั้น

"ยัยบ้า! ออกมาเดี๋ยวนี้ะ ออกมาสิเว้ย"

"ออกมา ได้ยินมั๊ย" น้ำเสียงของเคลวินค่อยๆ อ่อนลงจนเกือบไม่

ได้ยิน หัวใจเขาค่อนแรง สายตาเหม่อลอย ทุกอย่างเหมือนจะหยุดหมุน แม้แต่ร่างกายของเขาก็หยุดแล้วที่จะพยายามหาเธอคนนั้น... เขายืนนิ่ง มองไปข้างหน้าอย่างจํานนต่อความเป็นจริง จํานนต่อทุกสิ่งรอบตัว... ไม่มีเครื่องบิน ไม่มีเวลา ไม่มีเธอ... ไม่มีมูเมี้ยวอีกต่อไป

18.00 น.

บริเวณลานกว้างหน้าปราสาทถูกประดับประดาไปด้วยไฟรูหรา หลากสี อาหารบุฟเฟ่ต์นานาชาติถูกลำเลียงมาจัดแต่งอย่างสวยงามที่ข้าง ลานน้ำพุ ผู้คนเริ่มทยอยเข้ามาในงานอย่างคับคั่ง

"เฮ้ ทำไมเจ้าภาพหน้าจ๋อยอย่างนั้นวะ" มิกซ์แซวซ่าๆ เมื่อเห็น เคลวินเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าเนือยๆ

"จะเอาอะไรก็บอกเด็กจัดงานละกัน ฉันจะไปนอน" พุดจบเคลวิน ก็หันหลังกลับ คาสโนว่าคืนรีบคล่องแขนเขาไว้

"จะบ้าหรือไง นายเป็นเจ้าภาพนะเว้ย วันนี้เป็นวันเกิดของนายนะ" คินจิมไปทีหน้าอกของเคลวินหลายๆ ที

"เออ...วันเกิดฉัน แต่ฉันไม่ได้เจ้าก็เจ้าการให้จัดนี่หว่า รับผิดชอบ เอาเองละกัน" เคลวินสะบัดแขน แต่ซีซาร์ก็โอดลื้อคคอเขาอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้เคลวินตาเหลือก

"อือกกก...แค่ๆ จะฆ่ากันหรือไงเนี่ย แค่ๆๆ" เคลวินรีบกระแจะ เพื่อนออกอย่างไร ซีซาร์ยิ้ม ^_^

"อย่าเรื่องมากน่าเคล อยู่ต่ออีกหน่อยเหอะ รู้ปะว่าเอตสันยังไม่ มาเลย ไม่รู้ว่ามันจะโกรธเรื่องเมื่อกลางวันนี้มากหรือเปล่า"

"มันไม่โกรธหรอก" เคลวินตอบเรียบๆ

"เออ...ถ้าเป็นเมื่อก่อนมันก็คงหายโกรธนายง่ายๆ อยู่หรอก แต่ครั้ง นี้..." มิกซ์พูดได้แค่นั้นก็ถูกเคลวินแทรก

"ถ้ามันโกรธ มันคงไม่ถือปืนนัวร์* ปีแปดห้าของฉันเดินออกมา

* Pinot Noir เป็นชื่อของไวน์แดงจากแคว้นชองปาญ (Champagne) ประเทศฝรั่งเศส เป็นไวน์ที่ได้รับความนิยม มากชนิดหนึ่ง

จากโรงเก็บไวน์นั้นหรือ -__-" เคลวินพูดด้วยสีหน้าเหมือนหวงไวน์แดง
ชั้นดีราคาเหยียบแสนที่ผู้สุดสำหรับมเหษีมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ชวดนั้น เอดีสัน
ยิ้มเจ้าเล่ห์เดินเข้ามาทางที่พวกเขายืนเกาะกลุ่มกันอยู่

"ชวดนี้ดูท่าจะได้เวลาแล้วละ ฉันทอนะ"

"เออ...ถ้าฉันไม่ให้ นายก็เอาไปอยู่ดี -__-^" เคลวินเบ้หน้าแต่ไม่
จริงจังอะไรมากนัก

"เฮ้ย! ไปตักนมมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะ" คินหน้าตาตื่น

"ฉันก็นึกอยู่แล้วว่าพวกนายนะไม่มีทางโกรธกันเกินสองชั่วโมง หึ"
ซีซาร์ยิ้มกว้าง

"เออ แค่นี้ใช่มะ งั้นไปละ" เคลวินพูดและหันหลังหมุนกลับ แต่
ก็ต้องชะงักทำอีกครั้งเมื่อโมนิกที่ไม่ว่ามาจากทางไหนโผล่พรวดพราด
เข้ามายืนขวางหน้าเขา

"Happy Birthday นะจ๊ะดาร์ลิ่ง" หล่อนจิบปากจิบคอพูด

"โมนิก?" เคลวินเรียกชื่อหล่อนเหมือนจะจำได้ราวๆ แต่เท่านี้ก็ทำ
ให้โมนิกคิดเข้าข้างตัวเองได้มากโขอยู่

"แหม นี่ชื่อฉันอยู่ในความทรงจำของนายด้วยหรือเนี่ย อู๊ย! เคลอะ
อย่ามองฉันอย่างนั้นสิ ฉันทก็อายเป็นเหมือนกันนะ" อายอะไรของหล่อน
พะ -*-

"จะอายก็ไปอายที่อื่น" เคลวินพูดเรียบๆ โมนิกทำหน้าที่แอบแค้น
เหมือนไม่รู้สึกรู้สา

"เอ๋? หมายความว่าไงเธอ"

"หมายความว่าเธอกำลังขวางทางเดินของฉันอยู่" เคลวินพูด
อย่างอดทน แต่โมนิกยังไม่ยอมเขยื้อนไปไหน

"หลบ! ฉันจะไปนอน" เขาย้ำอีกครั้ง แต่ดูเหมือนโมนิกจะทำเป็น
หูทวนลมหรือยังงี้ก็ไม่รู้ หล่อนรีบคล้องแขนพาเคลวินเดินไปอีกทาง
เคลวินที่ไม่ทันได้ตั้งตัวกับการจู่โจมในครั้งนี้ถึงกับหน้าคะมำตามเธอไป
อย่างว่าง่าย

"เฮ้ย อะไรของยัยนั้นวะ หล่อนเป็นเพื่อนของคุณมันไอ้เคลไม่ใช่

เธอจะ" ซีซาร์พูดถึงโมนิกอย่างรับไม่ได้กับท่าทีของเจ้าหลอน
"นั่นสิ แล้วนี่ควีนยังไม่มาอีกหรือ" คินมองหาเจ้าของชื่ออย่างเอา
เป็นเอาตาย มิกซ์สายหัวซ้าๆ กับความเจ้าชู้ของเพื่อนหนุ่ม
เอ็ดสันไม่สนใจใครนอกเหนือไปจาก 'ปีโนนัวร์ ปี 1985' ที่เคย
เป็นของเคลวิน แต่ตอนนี้เขาได้ครอบครองมันหลังจากแอบลอบมองด้วย
ความพึงใจมาหลายครั้งตั้งแต่ได้พบมันเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่เคลวิน
พาเขาเดินชมโรงเก็บไวน์ของตัวเอง
"จะไปไหนนะเอ็ดสัน" มิกซ์ถามเมื่อเห็นเขากำลังเดินออกไป
"เอาไวน์ไปเก็บที่รถ เตียวมา" พูดจบเอ็ดสันก็เดินฮัมเพลงจากไป
เขาเดินเรื่อยๆ สายตาไม่เคลื่อนไปจากขวดไวน์สีแดงเข้มจัดนั้นแม้แต่บ่อย
"จะดื่มยังงี้ดิเนะ อิม...วันละอีกดีกว่า หรือว่าวันละจิบดี แต่ถ้าหมด
แล้วจะเอาที่ไหนล่ะ ในโรงบ่มของไอ้เคลก็เหลืออยู่ขวดเดียวซะด้วย...แหม
โชคดีจริงๆ เลยฉัน ^_^" พูดจบเอ็ดสันก็หยุดเดินทันที เขายกขวดไวน์
ขึ้นมองอีกครั้งอย่างสุขสมโดยไม่ทันได้เฉลียวใจเลยว่า...
พลັก~
"ว้ายยย..."
เพลิงงง (OoO!!)
"อะ...เอ่อ...ขอโทษ...คะ" ควีนพูดออกมาด้วยความเขินอาย...ตาย
แล้ว อย่างนี้เอ็ดสันก็รู้แหละสิว่าเธอแอบตามเขามาอย่างกระชั้นชิด...เงินจิ้ง
(>///<)
...สีหน้าของเอ็ดสันตื่นตระหนกตกใจสุดขีด OoO!!
"คือว่า...ขอโทษนะที่แอบตามมาและทำให้หน้าตกใจ" เขาต้องรู้แน่
เลยว่าเธอคิดยังไงกับเขา...ตาย...เงิน (-///-)
...สีหน้าตื่นตระหนกตกใจสุดขีดของเอ็ดสันเมื่อครู่ค่อยๆ เปลี่ยนไป
ทีละน้อย O_O^
"ฉันเห็นนายเดินมาคนเดียวก็เลยกะจะมาเดินเป็นเพื่อนนะ แต่นาย
หยุดกะทันหันไปหน่อย..." เสี้ยกิริยาหญิงหมดเลย เขาต้องรู้ความในใจ
ของเธอแน่ๆ กร๊อดดด (ยังเงินไม่เลิก) ^///^

"-_-^" เอดิสันยังยืนนิ่งเป็นไม้แข็งที่อ ควินเริ่มจะใจก่อนจะค่อยๆ
ใช้นิ้วชี้เย็บแผ่นหลังกว้างน่าชบของเขาและแอบกลืนน้ำลายอย่างตื่นเต้น

"เอดิสัน...นายโอเค...ใช่มั๊ย"

"ยัย...#*~/*^" เสียงของเขาเบาราวกระซิบ ควินขมวดคิ้วยุ่ง

"เมื่อกี้นายพูดอะไรนะ นายพูดกับฉันใช่มั๊ย...ขออีกทีนะ"

เอดิสันค่อยๆ หันมาหาควินช้าๆ และช้าๆ...ไม่รู้ทำไมอยู่ๆ ควิน
ก็รู้สึกได้ถึงความเย็นเยือกที่จู่โจมกะทันหัน แต่เธอก็เล็งที่จะไม่สนใจ
ยิ้มว่ารับการหันมาของเอดิสันอย่างยินดี เอดิสันสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ
ก่อนจะพูดเสียงดังกังวานใสหน้ายิ้มแต่ของเธอ

"ยัยบ้า...เอื่อยย!!!"

"เคลวิน มาเต้นรำกันสักเพลงนะ" โมนิกยังไม่เปิดที่จะตามคือ
เคลวินที่ยืนถือจานใสของว่างและทำที่เป็นเลือกอาหารอยู่

"นะๆ นะเคล" ยังคงอดอดอ่อนเข้าไป

"หยุดเข้ารี้น่า" เคลวินพูดอย่างรำคาญ แต่แค่นี้หรือจะหยุดยัง
หล่อนได้

"ก็ไปเต้นรำกับฉันก่อนที่ แล้วฉันจะทำตามใจนายทุกอย่างเลย"
โมนิกพูดพลางส่งสายตาแพรวพราว

"ไม่จำเป็น" เขาบอกและหยิบขนมปังหน้ากึ่งใส่ปาก

"ซิ" หล่อนขีดหน้าขึ้นอย่างขัดใจพลางมองไปทั่วๆ งาน "แล้วนี่
ยัยคนรับใช้หายไปไหนแล้วละ ทำไมไม่เสนอหน้าออกมาพบปะวงไฮโซ
กับเขาบ้าง"

เมื่อเคลวินได้ยินก็ชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนรีบทำตัวให้เป็นปกติ บอกร
เรียบๆ

"กลับบ้านไปแล้ว"

"หา?...อะไรนะ ยัยนั่นกลับบ้านไปแล้วอย่างนั้นหรือ" โมนิกถาม
อย่างไม่อยากเชื่อ แต่น้ำเสียงดีใจสุดๆ

"อย่ายุ่งเรื่องของคนอื่นนั้กเลย"

"แล้วยัยนั่นจะไม่กลับมาอีกแล้วใช่ไหม" โมนิกถามโดยไม่สนใจคำที่
เคลวินบอก

"ทำไม! อยากจะให้ยัยนั่นกลับมาอย่างนั้นสิ"

"เปล่าหรือก ฉันแค่เสียดายนะ นี่ เคล ทำไมไม่บอกฉันล่ะว่าจะให้
ยัยนั่นกลับบ้าน ฉันจะได้กักตัวไว้ทำให้หล่อนไม่ได้เผยหน้าขึ้นมาถึง
ขอบๆ อีกเลย หมั่นไส้จริงๆ เป็นแค่ตระกูลที่ขี้ยาจากย้งกล้ามาต่อปาก
ต่อคำกับฉัน เอ? หรือฉันจะตามไปจับยัยนั่นให้กลับมารับใช้ฉันดีนะ...พูด
แล้วเสียดาย"

เมื่อได้ยินโมนิกพูดแบบนี้ เคลวินก็ซักสีหน้าไม่พอใจทันที น้ำเสียง
ที่เปล่งออกมาทำให้หล่อนต้องหันไปมองเขาอย่างแปลกใจ

"เธอมีสิทธิ์อะไรมาใช้คนของฉัน!" เคลวินถามด้วยดวงตาแข็งกร้าว

"เอ่อ...นายจะโมโหทำไมละ ยัยนั่นก็แค่คนรับใช้เองนี่"

"แล้วเมี้ยวเป็นคนรับใช้ของเธออย่างนั้นหรือ!" เขาตะคอกใส่หน้า

"แต่ยังไงยัยนั่นก็ถูกส่งมาให้รับใช้ตระกูลของเรานี่นา...หรือฉันพูด
ผิดละ" โมนิกเถียงอย่างไม่ยอมแพ้

"ผิด...ผิดอย่างหน้าด้านๆ เลยละ" เคลวินยิ้มหยัน

"เคลวิน" โมนิกรู้สึกอับอายเมื่อเห็นรอยยิ้มที่กำลังจะบอกว่าหล่อน
นั้นน่าชิงชังและอยู่คนละระดับกับเขา เคลวินพูดต่อด้วยสีหน้าเหยียดๆ

"ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะว่าครอบครัวเธอได้รับเกียรติให้มีคนรับใช้
ที่เป็นคุณหนูตระกูลดัง เธอกับเมี้ยวนั้นก็เหมือนๆ กันไม่ใช่หรือไง เอ๊ะ!
หรือว่าคนละระดับกัน ชาวสื่อที่ฉันได้ยินมาไม่รู้ว่ามีจริงหรือเปล่านั้น"
เคลวินยิ้มเหมือนรู้ทัน เขาจ้องหน้าโมนิกนิ่ง ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลที่มอง
มาเหมือนจะทะลุเข้าไปในความคิดของหล่อน แม้จะเห็นแววดตาอย่างนี้
ของเขา แต่โมนิกก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอรู้สึกอับอายและพอใจที่ได้อยู่ใน
สายตาของเขาแม้เพียงแวบหนึ่งก็ตาม

"อะ...ชาวสื่อ? แฮม ถ้าเคลไม่บอก ฉันก็คงไม่รู้ ชาวสื่ออะไรกันคะ"
โมนิกทำเป็นถามทั้งที่รู้ความจริงอยู่เต็มอก หล่อนก้มหน้าหลบดวงตาคู่
สวยที่กำลังจ้องให้รู้สึกหว่นไหววนั้นอย่างกลบเกลื่อน

"ก็ข่าวที่ว่าครอบครัวเธอกำลังมีปัญหา...ไม่ใช่หรือไง" โมนิกสะดุ้งน้อยๆ อย่างตกใจ เพราะสิ่งที่เคลวินบอกว่าเป็นข่าวลือนั้นคือเรื่องจริง ครอบครัวของหล่อนกำลังมีปัญหาที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้...ครอบครัวของหล่อนกำลังล้มละลาย

"เอ่อ ฉันว่าฉันไปเอาพินช์มาให้นายดีกว่า" พูดยกกริ๊บเดินเสียงไปอีกทางโดยมีสายตายิ้มเยาะของเคลวินตามไปไม่ห่าง

อีกมุมหนึ่งของงานเลี้ยง

"ฮึ๊ก"

"เงียบ"

"ฮือๆ"

"ฉันบอกให้เงียบ"

"ไฮๆ "

"เงียบสิว้อยยยย!!!"

"แง้ๆๆ"

ควีนตะเบ็งเสียงร้องไห้อย่างตื่นตกใจเมื่อเอ็ดสันตะคอกใส่ เขาเอามือกุมหัวอย่างคิดหนัก...คนที่อยากร้องไห้เนะมันต้องเป็นเขาไม่ใช่หรือ 'ปีโนนิวรี่ ปี 1985' เขียนนะ ไม่ใช่กะแซ่หรือยาตองตามร้านเหล้าหลังคามุงใบจากนะเพี้ย ฮึ่ม! คิดแล้วอยากจะเค้นคอฆ่าัยผู้หญิงนำรำคาญคนนี่จริงๆ (-_-^)

"ฉะ...ฉันขอโทษ...ฮึ๊ก ขอโทษจริงๆ ฮึ๊กๆ"

"ขอโทษแล้วมันจบไปซะมั๊ย" เขาถามเสียงเหยิ่ม ควีนเช็ดน้ำตาฮึกๆ พลังมองเขางงๆ

"แล้วนายจะให้ฉันทำยังไงอะ ฉันซื้อให้นายหนึ่งลังเลยก็ได้เนะ"

"หึ...หนึ่งลังเลยอย่างนั้นหรอ...แล้วฉันต้องรออีกกี่ปีก็ชาติละกว่าจะได้ตีมันเนะ"

"เอ้อ? นะ...นายตีมันเลยก็ได้เนะ ฉันไม่ว่าหรอ" ควีนพูดง่ายๆ เหมือนไม่รู้ว่ไวน์บางชนิดเนะยังป่มนานปีจะยิ่งรลเลิศ

"หนอย คิดจะกวนประสาทฉันหรือไง!" เขาตะโกนอย่างโมโห
"กรี๊ดดด >()<" ควินตกใจกับท่าทางคุกคามของเขา
"เฮ้ย! เป็นบ้าอะไรอีกล่ะ เธอนี่มันใช้เสียงเปลืองจริง?"
"แล้วนายจะให้ฉันทำยังไงอะ นายถึงจะชอบฉันนะ"
"ว่าไงนะ!" เอดิสันมองเธออย่างแปลกใจ ควินนึกได้ว่าหลุดคำพูด
ออกไปจึงรีบเม้มปากแน่น
"เอ่อ เปล่าๆ คือจะให้ฉันทำยังไงนายถึงจะหายโกรธนะ"
"ถ่ายนิดเดียว"
"ยังไงเหออ" ควินมองตาแป๋ว เอดิสันพูดเรียบๆ
"อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก"
"อ้อ...แค่นี้เอง...หา? อะไรนะ! ไม่เอาอะ" ควินแบ่น้ำอย่างตื้อตึง
"ฉันบอกเธอไปแล้วนี่ว่าอย่าทำตัวแบบนี้ ฉันไม่ชอบ! ฉันรำคาญ!"
ควินก้มหน้าก้มตา ถัดริมฝีปากจนเจ็บเมื่อได้ยินคำพูดซ้ำๆ ซากๆ ที่
ทำให้เธอรู้สึกปวดใจทุกครั้งที่ได้ยิน แต่จะให้เธอทำยังไงได้ล่ะ ความรู้สึก
ที่ได้มอบให้เขาไปแล้วนั้นไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้อย่างที่ต้องการ
ควินยืนก้มหน้าอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง สายตากลอกไปมาเหมือนใช้ความคิด
ก่อนตัดสินใจพูด
"นายจะยอมฟังฉันสักห้านาทีได้มั๊ย"
เอดิสันยืนมองควินพลางคิดว่า...จะทำยังไงกับผู้หญิงคนนี้นี้นะ...
แล้วก็ถอนใจก่อนจะตอบ
"อืม"
มือเรียวยาวของควินค่อยๆ เอื้อมมาจับชายเสื้อสูทสีดำของเอดิสัน
กระตุกเบาๆ สองสามทีโดยไม่เงยหน้า เอดิสันจ้องมือเรียวยาวนั้นงงๆ
"อะไรของเธอ"
"นั่งก่อนได้มั๊ย" ควินก้มหน้า ซึ่ไปที่เก้าอี้ไม้ตัวยาวที่อยู่ห่างจากกลุ่ม
คนที่กำลังรื่นเริงกันอยู่
"เฮ้อ! ก็ได้" เขาพูดอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนเดินนำไปนั่ง

"เอ้า...มีอะไรที่รีบๆ พุดมา" เอดิสันพุดอย่างเริ่มรำคาญขึ้นมาอีก เมื่อเห็นควีนเอาแต่นั่งก้มหน้า บีบไม้บีบมือตัวเองนานกว่าสิบนาทีแล้ว

"เอ่อ...ฉันอยากจะบอกนายว่า..."

"ว่า?" เขาเปลี่ยนเป็นนั่งไขว่ห้างสบายๆ พาดมือไปกับพนักพิงเก้าอี้ตัวยาว

"ฉัน...ฉันนะ...เอ่อ...ฉันคือ..." ควีนพุดตะกุกตะกักจนเอดิสันรำคาญ

"ถ้าคิดได้แล้วว่าจะพุดอะไรก็เอื้อมลิ้นไปบอกฉันละกัน" พุดประชดจบ เขาก็ทำท่าจะลุกขึ้น ควีนรีบบอก

"เรื่องฉันกับเคลวิน" เอดิสันเลิกคิ้ว...เรื่องของควีนกับเคลวิน? แล้วจะมาบอกเขาทำไม

"เธอกับไอ้เคล...ทำไม" เขาถามเหมือนไม่ใส่ใจ

"ฉัน...เป็นคู่หมั้นของเคลวิน" ควีนก้มหน้าก้มตาพุด

"อืม แล้วไง"

"ฉันอยากบอกว่าฉันไม่ได้เต็มใจหมั้นกับเคลวินเลยนะ ทุกอย่างเป็นไปเพราะคุณพ่อของฉันท่านจัดการเอาเอง ฉันไม่ได้..."

"แล้วเธอมาบอกฉันทำไม"

"คือ...ฉันกำลังจะไปบอกคุณพ่อว่าฉันจะถอนหมั้นกับเคลวิน" เธอรีบร้อนบอกเขา เอดิสันเพียงแต่พยักหน้าหงึกหงัก

"อืม...ก็ตามใจเธอ แล้วมาบอกฉันทำไม"

"เพราะ..." ควีนแหม่ปากแน่นก่อนจะพุดต่อ "...เพราะว่าฉันนะ" เธอหายใจเข้าเสือกใหญ่ก่อนงยหน้าขึ้นสบตาเอดิสันนิ่ง "...ฉันชอบนาย!"

สิ้นคำสารภาพรักของควีน เอดิสันก็มองเธอนิ่ง สายตาดำเย้นซาไม่ได้ ตื่นตระหนกอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว มันนิ่งสนิทจนควีนแปลกใจ

"ฉันชอบนายนะเอดิสัน" เธอย้ำอีกครั้งพลางเอื้อมมือมาเกาะแขนเขา เอดิสันเลื่อนสายตามองมือเธอก่อนจะพุดซ้ำๆ ซัดๆ

"แต่ฉันไม่ได้ชอบเธอ" ควีนหน้าซาเมื่อได้ยินอย่างนั้นแล้วจึงพยักหน้าเบาๆ

"ฉันรู้" น้ำเสียงเบาหวิว สายตาอ่อนแสงลง "นายมีคนที่ชอบแล้ว"

ไฉ่มี๊ยะ"

"ใช่" เอดิสันตอบแบบไม่ต้องคิด

"เธอคนนั้น..." ควีนน้ำตาเอ่อ "...เธอคนนั้นคือคนรับใช้ของเคลวิน
ไฉ่มี๊ยะ"

"อืม"

ควีนน้ำตาร่วงเป็นสายโดยไร้เสียงสะอื้น เธอเอาแต่ก้มหน้าเพราะ
ไม่อยากให้เขาเห็นน้ำตาที่จะทำให้เขารำคาญ และทุกๆ ที่เธอก็รู้้อยู่แก่ใจ
ว่าเขาจะตอบแบบนี้ แต่เธอก็ไม่สามารถทำให้หยาดน้ำตาไหลกลับคืนลง
ไปได้

"ฉันรู้...ฉันรู้...ฉัน...รู้..." เธอพร่ำบอกกับตัวเอง เอดิสันมองอยู่ดี
ใจหนึ่งก่อนพูดซ้ำๆ

"ในเมื่อรู้แล้วก็อยู่ให้ห่างจากฉันซะ จะได้ไม่ต้องเสียน้ำตาอีก" เขา
ลุกขึ้นเดินผละไป แต่เสียงของควีนที่แว่วมาตามสายลมนั้นทำให้สองเท้า
ของเขาหยุดชะงัก...แต่ไม่ได้หันกลับมามอง

"ฉันรู้ว่านายมีคนที่ชอบแล้ว...ฉันรู้ว่าฉันเป็นผู้หญิงที่น่ารำคาญ...
ฉันรู้ว่านายไม่คิดจะชอบฉัน...ฮึก...แต่ฉันชอบนายนะ และจะชอบนายอยู่
อย่างนี้ จะรอนายอยู่ตรงนี้ จนกว่าวันหนึ่งนายจะมองเห็นฉันบ้าง เห็น
ตัวตนของคนที่ยืนอยู่ ความรู้สึกที่ฉันได้ให้นายไป ถ้าไม่รับก็อย่า
ผลักใส ขอให้มันได้ล่องลอยอยู่ไกลๆ ตัวนาย แม้ว่าจะไม่มีวันได้เข้าไป
ถึงหัวใจ...แต่ฉันก็จะชอบนายต่อไป...ฉันชอบนายจริงๆ เอดิสัน"

ควีนพับหน้าลงกับฝ่ามือและเริ่มร้องไห้ออกมาเงียบๆ...แต่ไม่ได้ยิน
เสียงเธอพูดต่อ เอดิสันก็รู้แล้วว่าเธอกำลังทำอะไร...เขาทำหน้านิ่งมองไป
ข้างหน้าอย่างไม่แคร์และทิ้งคำพูดไว้ก่อนจะออกเดินไป

"ยัยใจ"

